On pühkind silmaweed.
Kui iggawaks aeg läinud,
Ja murred arraks teinud,
Siis ihho, hing sai kinnitust.

Selle salmi aeges käis uks lahti, minna kui keend, ni ehmatasin ma ärra, — sellesamma naesterahwa pea paistis ukse wahhelt.

„Ah se piiskoppi proua!" ütles wanna õppetaja, ja kummardas proua pole, „jah, nüüd ma saan arro, — se hea piiskoppi proua on sinno eest monne hea sanna räkinud, — suur tänno teile.

„Agga" — ütles poeg jälle silmi kuiwatades — „kas sa sedda naesterahwast ei tunne, issa?" Agga issa ei tunnud mitte. Õdde tunnistas, ja ütles: „Se on wist se preili, kelle jurest sa hundi ärra pelletasid."

„Tõssi kül! ütles noormees, ja just sinsammas paikas, kus meie praego istume. —

Siis räkis noormees jälle eddasi! Ni pea, kui ma selle pea näggin, ehmatasin ma, ja jäin wait. Agga se naesterahwas tulli mo liggi, tunnistas ja ütles: Ma ei tahtnud uskuda, kui ma laulo kuulsin agga nüüd ma ka omma silmadega nään, et teie wist selle ja selle kirriko õppetaja poeg ollete, se, kes kahhe aasta eest mo jurest hundi ärrapelletas!"

„Jah, sesamma ma ollen," wastasin minna, — ja räkisin nüüd silmi wessistes, et Gundling sedda teinud. Siis said ka selle hea naesterahwa silmad märjaks, ja ütles: „Teie ollete mind hundi käest peästnud, minna tahhan teid nüüd ka hundi käest peästa!" ütles sedda, ja omma teed olli ta läinud. — Mo südda wabbises üsna, kui üks üllem tener mo jure tulli, mulle ütles: „Soldat! kui se wahhi-aeg täis saab, siis tulle seält uksest sisse, kunninga proua kutsub sind."

Kuidas ma hirmo täis ollin, senni kui kel läi, sedda woite arwata. Ommeti läi ükskord kel, läksin siis wärrisedes kunninga proua ette. Temma kulas keik lahkel kombel järrele, kuida mo loud siit sadik läinud, — ütles siis:

„Minna ei woi sulle keddagi parrata, mo